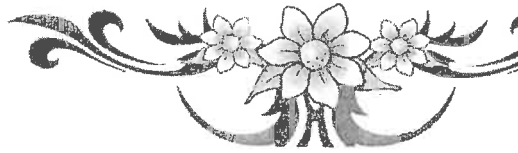
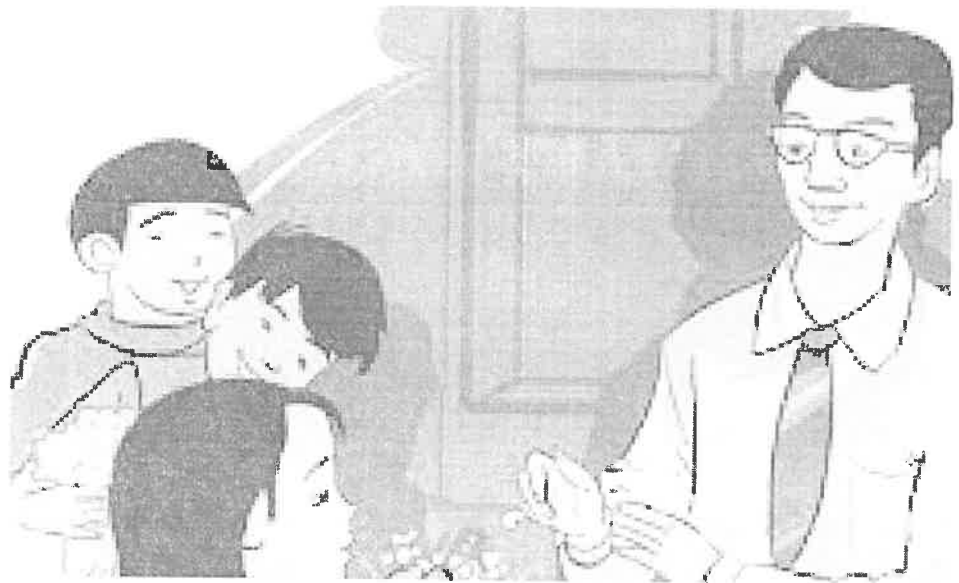

PHÒNG GIÁO DỤC & ĐÀO TẠO PHÚ GIÁO
TRƯỜNG THCS VĨNH HÒA
TỔ : NGOẠI NGỮ

BÀI DỰ THI:
“NGƯỜI THẦY TRONG TRÁI TIM TÔI”

Giáo viên: Nguyễn Thị Thanh Loan

Trường: THCS Vĩnh Hòa

E-mail: loanguyenthcsvh@gmail.com

Điện thoại di động: 0363216106

Đơn vị: Trường THCS Vĩnh Hòa
Giáo viên: Nguyễn Thị Thanh Loan
E-mail: loanguyenthcsvh@gmail.com
Điện thoại di động: 0363216106

BÀI DỰ THI :” NGƯỜI THẦY TRONG TRÁI TIM TÔI”

Vào những ngày cuối thu, những chiếc lá vàng vẫn vô tình rơi nhẹ. nhường chỗ cho nụ chồi non mơn mớn, những cái lạnh đầu mùa đầu đó ủa về... Vậy là tháng 11 đã đến, không khí rộn ràng của những ngày tháng 11 này đã đánh thức những kí ức đẹp để nằm sâu trong tâm hồn, trong tiềm thức của tôi và đầu đó văng vẳng vang lên lời bài hát của nhạc sĩ Nguyễn Nhật Huy:

*"Người thầy vẫn lặng lẽ đi về sớm trưa
Từng ngày giọt mồ hôi rơi nhẹ trang giấy,
Để em đến bến bờ ước mơ....."*

Để rồi :

"Dấu đếm hết sao trời đêm nay

Dấu đếm hết lá mùa thu rơi

Nhưng ngàn năm...

Làm sao em đếm hết công ơn người thầy"

Hình ảnh chỉ mang tính chất minh họa

Lời bài hát với ca từ trong trẻo, tha thiết mà chân tình đã gợi cho tôi nhớ về người thầy đáng kính trong cuộc đời. Thời gian cứ trôi đi, trôi đi...thấm thoát đã 32 năm kể từ khi tôi chia tay tuổi học trò và mái trường thân yêu. 32 năm- khoảng thời gian làm người ta có thể quên đi những kỉ niệm của một thời đã xa. Nhưng với tôi, hình ảnh mái trường Trung học cơ sở “*Phú Hòa*” mến thương và người thầy giàu lòng yêu thương học trò không bao giờ phai nhòa trong tâm trí tôi.

Mỗi năm, ngày 20 – 11 đến gần thì hình ảnh của thầy và những kỉ niệm đẹp đẽ của tuổi học trò lại sống dậy trong tôi. Bâng khuâng giữa màn đêm trong những ngày cuối thu, tay run run khi ngồi viết những dòng cảm xúc về người thầy giáo cũ của tôi - Thầy Nguyễn Văn Ngọ – người thầy chủ nhiệm cũng là thầy dạy môn Lý năm tôi học lớp 7 dưới mái trường Trung học cơ sở “*Phú Hòa*”. Tôi nhớ...nhớ đến thầy bằng sự biết ơn chân thành và sâu sắc nhất. Tôi muốn làm một việc gì đó để tỏ lòng tri ân đến thầy nhưng...lòng cứ dâng lên bao cảm xúc...và cứ nghẹn nghẹn ở cổ. Một cảm xúc khó tả...rưng rưng như muốn khóc. Tôi thực sự xúc động trước những tình cảm của một người thầy dành cho cô học trò nhỏ bé của mình. Dòng cảm xúc ấy đưa tôi trở về với quá khứ, trở về với tuổi học trò hồn nhiên cùng bao kỉ niệm đẹp đẽ bên thầy cô, bè bạn. Tôi như được sống lại cái khoảnh khắc của 32 năm về trước. Ôi, tuổi học trò đẹp và lung linh trong nắng mai lại hiện lại về nguyên vẹn trong tim tôi.

Tôi làm sao quên được cái buổi đầu tiên khi chuyển vào ngôi trường mới, lớp mới, trong tâm trạng rụt rè, e sợ xen lẫn chút mặc cảm, tự ti trước ánh nhìn lạ lẫm của bao bạn bè lớp mới. Thầy dẫn tôi vào lớp và xếp chỗ ngồi cho tôi. Lớp tôi là 7A1, lớp có 37 học sinh. Thầy tầm trung niên, nhìn thầy nghiêm khắc vô cùng...Suốt những ngày đầu sang lớp mới, tôi sống khép mình không dám giao du cùng bạn bè trong lớp. Dù thầy giảng bài rất dễ hiểu, thầy rất quan tâm đến học trò nhưng sao tôi vẫn thấy sợ. Có lẽ vì tôi học không giỏi môn lý . Mỗi lần thầy bước vào lớp với tôi là một lần " hóa đá", tôi sợ thầy kiểm tra bài cũ, sợ thầy gọi tới tên mình đứng dậy trả lời, sợ thầy gọi lên bảng...Tôi còn nhớ như in trong mỗi giờ học của thầy, cả lớp ngồi im phăng phắc lắng nghe thầy giảng bài, lời giảng của thầy rất cuốn hút học trò. Tuy nghiêm khắc nhưng thầy luôn nhìn học trò bằng ánh mắt triu mến, thân thương và ấm áp đến lạ. Thầy tôi vẫn nhiệt tình , tận tụy với lũ trò nhỏ mặc dù cuộc sống của thầy vô cùng vất vả, một buổi đến trường, một buổi thầy phải đạp xe ba gác để kiếm thêm thu nhập cho gia đình , nhưng không vì thế mà vất cạn đi sự nhiệt huyết trong thầy , trái lại thầy còn động viên lũ trò nhỏ chúng tôi hãy chăm chỉ học để có một ngày mai tươi sáng hơn.

Hình ảnh chỉ mang tính chất minh họa

Thời gian trôi... tất cả những việc làm của thầy được trả lời bằng sự đánh giá của Ban giám hiệu nhà trường, bằng sự nhìn nhận của các bạn học sinh trong trường về nề nếp của lớp tôi, về sự giáo dục học trò của thầy. Nhiều tuần, lớp tôi luôn dẫn đầu về điểm thi đua và phong trào khác, luôn được tuyên dương và khen ngợi trước sân cờ. Tôi chợt hiểu ra rằng, những việc thầy làm cũng tất cả vì học trò thân yêu. Thầy muốn rèn cho chúng tôi một lối sống nghiêm túc, có nề nếp mà thôi. Có lẽ chúng tôi cũng trưởng thành từ đó.

Còn với bản thân tôi, môn Lý của thầy tôi học tiến bộ dần lên. Từ một học sinh có học lực khá khi bước vào lớp mà cuối học kì I tôi trở thành học sinh giỏi. Tôi được thầy khen ngợi và động viên rất nhiều. Một lời động viên của thầy như một ngọn lửa truyền lòng đam mê cho tôi, tôi yêu thích môn học của thầy hơn và không còn cái cảm giác sợ sệt như trước nữa. Và cũng từ đó, buộc tôi phải thay đổi cách suy nghĩ và có cái nhìn sâu sắc hơn về thầy. Tự dung tôi thấy mình có lỗi với thầy, tôi tự hứa với lòng mình sẽ cố gắng chăm chỉ và học thật tốt để có thể sửa chữa lỗi lầm đó. Thầy giúp tôi tránh xa những trò chơi vô bổ. Thầy dạy tôi hiểu ra tự lập không có nghĩa là khẳng định mình trên cái thế giới ảo, đầy chạm bẫy. Có cái gì đó vỡ òa trong tâm hồn bé bỏng của tôi. Lâu , lâu ulắm rồi tôi mới cảm nhận được tình yêu thương. Tôi ngây người trước tình yêu thầy dành cho tôi, cho cả bọn trò “ nhất quỷ nhì ma” của lớp 7A1... Tôi chợt nhận ra sự ấm áp, tin cậy nơi ánh mắt người thầy kính yêu.

Tôi cảm ơn thầy tất cả, dù thời gian trôi đi, tôi không còn được học thầy nữa nhưng trong cuộc sống với bọn bè khó khăn, vất vả khi tôi mới bước vào đời, bước vào nghề và bắt đầu công việc. Với niềm tin yêu từ người thầy, thầy cho tôi nghị lực để vượt qua những khó khăn trên đường đời đầy chông gai và sóng gió. Hình ảnh người thầy gầy gò trên chiếc xe ba gác mà tôi bắt gặp trên đường trong một vài lần, đã đi cùng tôi và đỡ tôi đứng dậy sau những bước đi đầu đời. Thầy dạy cho tôi những bài học, động viên tôi biết cách đứng dậy sau những lần vấp ngã và vững niềm tin hơn trong cuộc sống.

Khi tôi ngồi viết những dòng tâm sự này , thì người thầy của tôi không còn có thể biết , nghe và đọc hay thấy được tình cảm của cô trò nhỏ đối với thầy nữa rồi , bởi thầy đã ra đi mãi mãi , nằm im dưới lòng đất lạnh 5 năm rồi. Ngày thầy ra đi, cô trò nhỏ của thầy vẫn mãi mê với những bộn bề của cuộc sống , vẫn gặm nhấm với nỗi đau của riêng mình mà không hề hay tin về người thầy đáng kính đã ra đi sau cơn đột quỵ . Mọi thứ trước mắt tôi bỗng nhòe đi. Những giọt nước mắt thi nhau rơi cho những tháng ngày vô ích đã qua và cho sự ích kỷ vô tâm của chính bản thân mình, chỉ còn biết thốt lên hai tiếng “ Thầy ơi...” Từ tận đáy lòng mình, tôi muốn nói lời xin lỗi nhưng không kịp nữa rồi

Giờ đây tôi đã là một cô giáo, đã dạy dỗ bao thế hệ học trò nhưng sao đối với thầy tôi vẫn thấy mình nhỏ bé như ngày nào bởi vì tôi vẫn mãi là học trò của thầy. Đôi khi tôi muốn gục ngã bởi áp lực của cuộc sống , của nghề trồng người, muốn bỏ nghề để thay đổi môi trường mới nhưng hình ảnh người thầy gây gò một buổi đến trường , một buổi gò lưng trên chiếc xe ba gác đạp , vẫn nhiệt huyết với cái ghế gỗ đầu trẻ , thì bản thân tôi lại không cho phép mình gục ngã với con đường mình đã chọn hơn hết là hình mẫu người thầy đáng kính của tôi. Sâu thẳm trong trái tim tôi , tôi vẫn muốn cảm ơn thầy về tất cả dù thầy không thể nghe nhưng nơi xa xôi ấy tôi tin chắc thầy vẫn đang dõi bước theo cô trò nhỏ năm xưa của thầy.

Nhớ về thầy, những cảm xúc trong tôi cứ trào dâng, tôi viết lên bằng tình cảm chân thành của mình chứ chẳng phải tôi làm màu, đưa hình ảnh của một người thầy trong trí tưởng tượng đầu các bạn ạ . Tôi nghĩ, không biết thầy tôi ở nơi xa , xa lắm sẽ cảm nhận được những dòng cảm xúc của tôi không ? thầy nghĩ gì khi có những cô cậu học trò đi suốt cuộc đời vẫn nhớ tới công ơn dạy dỗ của thầy. Và tôi lại nghĩ, không biết trong đời dạy học của mình có học trò nào nhớ đến mình như mình dành tình cảm cho thầy không ?

Xin một lần nữa cảm ơn thầy tất cả những gì tốt đẹp thầy đã dành cho tôi trong những năm tháng qua. Một ngày 20 – 11 nữa lại về, những yêu thương, trân trọng thành kính nhất là tất cả những gì tôi muốn gửi đến Thầy trong ngày Nhà giáo Việt Nam này. Vĩnh biệt thầy , người thầy đáng kính của tôi.

Thầy ơi !

Vĩnh Hòa , ngày 9 tháng 9 năm 2022.

Người viết

Nguyễn Thị Thanh Loan